

SATORI STRESS van Jean-Noël Gobron

Deze film wordt omschreven als een docu-drama. Halfweg de film verklaart de auteur toch liever geen klassieke documentaire te draaien. Hij twijfelt over de opnames die hij maakt. Die opmerking typeert de hele film. De meeste beelden geven zonder commentaar de indruk van een klassieke, zij het mooie documentaire over Tokyo te zijn. De tekst verloopt echter in contra-punt, geeft cynisch commentaar bij de beelden, beschrijft de teloorgang van een cultuur terwijl de beelden en de geluiden er de resten van tonen: teater, dans, klederdracht. Bij het prachtige gewoel in de metro van Tokyo leest Gobron ademhalingstechnieken voor, die tot het perfecte evenwicht, de rust moeten leiden. Het is de remedie tegen Satori stress. Wat deze film echter vooral tot een docu-drama maakt is de intieme commentaar die Gobron over (het verlangen naar) zijn Japanse vriendin uit. De liefde voor Akido is evengoed het thema van de film als hun liefde voor Tokyo en de Japanse tradities. Gobron toont ons een eigenaardige mengeling van morele normen: niets is zo gewoon als naakt in Japan, maar onder westerse invloed is seks kommerciëel en taboe geworden, zodat Gobron niet bij zijn lief mag slapen onder het Japans ouderlijk dak: eerst trouwen. Akiko voelt de kloof tussen hen beiden beter aan dan hij zelf, hij is een vreemde. De film eindigt waar Gobron Japan verlaat, Akiko achterlatend. Wat hij echter naar Europa meebracht is een overtuigende, trotse liefdesverklaring aan een vrouw en een land, die bovendien getuigt van een ongewone, intelligente kijk op een tanende cultuur.